

dem. Det ærede Medlem fra Thisted vilde gøre gældende, at disse Fredningsbestemmelser havde medvirket til, at Fiskeriet i Limfjorden havde udviklet sig i rigt Maal. Jeg tror ikke, dette er saa ganske rigtigt. Jeg har set den Opfattelse blive gjort gældende tidligere, idet Kommissionen af 1902 anførte, at i 1901 havde Indtægten af Fiskeriet i Limfjorden været 1,270,647 Kr. eller omtrent $\frac{1}{6}$ af Indkomsten ved alt Fiskeri her i Landet, dog afsat fra Fiskeriet i Vesterhavet. Af den Statistik, som er fremkommet for Aaret 1914, viser det sig, at Indtægten af Fiskeriet i Limfjorden har været 2,062,800 Kr., medens Indtægten af Landets samlede Fiskeri har været 17,293,200 Kr. Nu er jeg fuldstændig klar over, at den meget stærke Stigning for det samlede Fiskeris Vedkommende for en væsentlig Del skyldes det forøgede Fiskeri i Vesterhavet, men selv om man fradrager Indtægten ved dette Fiskeri, viser det sig, at man i Limfjorden ingenlunde har fisket mere end $\frac{1}{6}$ af, hvad der er fisket i Landets samtlige Fiskevande, Vesterhavet undtaget, saa Fredningsbestemmelserne for Limfjorden har altså ikke virket saaledes, at Fiskeriet deroppe er blevet særlig rigt, til Trods for, at omtrent $\frac{1}{5}$ af Landets samtlige Fiskere bor ved Limfjorden. Det er ogsaa gjort gældende, og jeg tror med Rette, at i alt Fald en stor Del af den mest værdifulde Fisk, som fanges i Limfjorden, ikke opdrættes der, men vandrer ind, saa at Fiskerne ved Limfjorden ikke har særlig Adkomst til at have et Privilegium paa at fiske den. Og da man er gaaet til at ophæve særlige Maskebestemmelser for faststaaende Redskaber, synes jeg, det ogsaa var betimeligt at ophæve disse særlige Bestemmelser for de øvrige Redskaber.

Med Hensyn til Aalegaardsspørgsmaalet er der ikke sket nogen særlig Forandring i den foreslaaede § 7, sammenlignet med den nugældende § 6. Der indføres den Bestemmelse, at Aalegaardsnævnets Medlemmer skal være fiskerikyndige, og der tillægges Nævn og Overnævn lidt større Myndighed, end de har haft tidligere. Landstingsmand Nordby var i Kommissionen bange for, at den forøgede Indflydelse, som Nævn og Overnævn vilde faa, skulde bevirke, at Aalegaardsejernes Pri-

legium blev ophævet. Jeg tror, det er unyttige Bekymringer, den ærede Landstingsmand her har gjort sig til Talsmand for. Det gamle Uhyre, som hedder „den privilegerede Aalegaardret“, er ikke saadan at blive kvit. Tværtimod, Uhyret synes at udvikle sig, og det endog enkelte Steder ret stærkt. Nævn og Overnævn kan selvfølgelig ikke forandre Lovens Bestemmelser, de er nødsagede til at handle saaledes, som Loven foreskriver, og selv om Nævn og Overnævn har den bedste Villie til, og vel ogsaa i mangfoldige Tilfælde har kunnet bremse Aalegaardsejere i deres Fordringer, er det saa langt fra, at de er i Stand til at ophæve dette Privilegium, at der uden Tvivl, for at dette kan opnaas, maa vedtages ganske andre Bestemmelser. Retten til Aalegaardsfiskeri er jo meget omstridt og har været meget omdebatteret; den har i Tidernes Løb afødt mange Retssager. Denne Ret var en af Grundene til, at det i mange Aar var umuligt at gennemføre en virkelig indgribende Revision af Fiskeriloven, idet Kystejerne søgte at fremme deres formentlige Rettigheder, medens Fiskerne paa den anden Side søgte at faa friere Adgang til at drive det lønnende Aalegaardsfiskeri. Jeg tror, at Fiskerne her har Retten paa deres Side.

Det er erkendt fra mange Sider, fra sagkyndig Side, at i ældre Tider tilkom Retten til Fiskeri udelukkende Kongen. Da Adelen senere paa mange Omraader tilrev sig Magten, gjorde den det ogsaa paa Fiskerivæsenets Omraade og fik en privilegeret Stilling, som den har beholdt gennem Tiderne. I Christian V.s Lov blev der fastslaaet de kendte Ord, at „enhver maa nyde Aalegaarde for sin egen Grund, undtagen i de Fjorde, som Kongen og den menige Mand haver Skade af“. Det er af sagkyndige Mænd fortolket paa den Maade, at i Fjordene skulde Aalegaardsejeren, Kystejeren, vige til Fordel for den menige Mand, og det er endvidere gjort gældende, at andre Steder eksisterede Aalegaardretten slet ikke, der var ikke noget, der hed en privilegeret Aalegaardret ud for vore aabne Kyster. Jeg maa maaske her anføre, at ifølge Kancelliskrivelser af 1829 og 1830 fastslaaes det udtrykkeligt, at denne Aalegaardret ikke gælder for de aabne